כי זכי להו רחמנא לישראל דאית להו לשכה

לכהנים דלית להו לשכה לא זכי להו רחמנא

קמ"ל ועצים דפשיטא ליה לתנא דמשל

ציבור מגלן דתניא יכול האומר הרי עלי

עולה יביא עצים מתוך ביתו כדרך שמביא נסכים מתוך ביתו ת"ל יעל העצים אשר

על האש אשר על המובח מה מובח משל

ציבור אף עצים ואש משל ציבור דברי

רבי אלעור בר ר"ש רבי אלעזר בן שמוע

אומר 6 מה מזבח שלא נשתמש בו הדיום

אף "עצים ואש שלא נשתמש בהן הדיום

מאי בינייהו איכא בינייהו חדתי ועתיקי לא

והכתיב 2ויאמר ארונה אל דוד יקח ויעל

אדוני המלך המוב בעיניו ראה הבקר לעולה

והמוריגים וכלי הבקר לעצים הכא נמי בחדתי

מאי ימוריגים אמר עולא ממה של מרבל

מאי מטה של טרבל אמר רב יהודה עיזא

דקורקסא 10 דדשו בה דשתאי אמר רב יוסף

מאי קראה יהנה שמתיך למורג חרוץ חדש

בעל פיפיות תדוש הרים: מתני' נתערב

קומצה בקומץ חבירתה במנחת כהנים

במנחת כהן משיח במנחת נסכים כשרה

רבי יהודה אומר במנחת כהן משיח

ים במנחת נסכים פסולה שזו בלילתה עבה

וזו בלילתה רכה יו והן בולעות זו מזו:

גמ' תנן התם סידם שנתערב במים אם

יש בו מראית דם כשר נתערב ביין רואין

אותו כאילו הוא מים יו ינתערב בדם בהמה

פו או בדם חיה רואין אותו כאילו הוא מים

ירבי יהודה אומר אין דם מבמל דם א"ר

יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו יולקח

מדם הפר ומדם השעיר הדבר ידוע שדמו

של פר מרובה מדמו של שעיר רבגן סברי

ש) זכחים קטו., ב) זכחים קטו. ע"ש ע"ו כל: ע"ש, ג) זכחים עו: חולין פו:, ד) [זכחים לה. וש"כ], ד) [במדבר טו],

כב.

בח א מיי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הלכה ב ופ"ז הלכה פסוה"מ הלכה כח: ל ג ד מיי' פ"ב מהלכות פסוה"מ הלכה כב:

שיטה מקובצת

ל) דקורקסא דדיישא דשתאי: כ) במנחת נסכים פסולה פי׳ הקומץ של מנחת ישראל לפי שבלע הקומץ ממנחת נסכים ורבה שמן דמנחת נסכים על הקומץ ומבטלו והוי מנחה שלא נקטרו קומצה ופסולה , אבל מנחת נסכים כשרה דלא אבל מנחת נסכים כשה דלא הוי כרובה שמנה כיון דשלא מדעת ערבו בטל וכמאן דליתא ע"כ בגירסא של כת"י: 2) הון בולעות כר פ"י רש"י הקומץ כר בכמ"ם שיטה אחרת דבטל הוא לעולם כמאן דליתא וא"כ לא יפסל הקומץ דלא הוא לעולם כמאן דליתא וא"כ לא יפסל הקומץ דלא הוי לוד ערבה
וואור מינור ביינור
ווא"כ לא יפסל הקומן דלא הוי לוד ערבה
וואור מינור
וואור ביינור
וואו הוי ליה ריבה שמנה כיון . דהשמן אשר יש בו ממנחת נסכים הוא בטל והוי כמאן . דליתא ולפי זה לא יפסול כי אם מנחת נסכים לבד ולא הקומץ וניחא לפי זה הא פסולה ולא פסולות ורבה שמן דמנחת נסכים על הקומץ ומבטל ליה והוי ליה כמנחה שלא הקטיר קומצה ופסולה הנקמצת אבל מנחת נסכים כשרה ולא הוי כריבה שמנה כיון דשלא מדעת ערכן בטל לגביה וכמאן דליתא וא״ת משמע דבמנחת ופריך וכו' וי"ל כו' [עיין . לקמן בתו״ח] מין במינו וכו׳ ור"י סבר מין במינו לא בטיל לדיליף מדם הפר ומדם השעיר: ד] נתערב בדם בהמה. וא"ת כ"ש בדם חיה בהמה. וא"ת כ"ש בדם חיה [ולמה ליה למיתני או בדם חיה] וי"ל דלהודיעך כחו דר"י תניא: פ) או בדם חיה. חיה ממש. וי"א בדם בהמה שיצא ממנה בחייה כגון דם הקוה: ו) דשתאי תויבת הקוה: ו) דשתאי רישא נמחק: ז] יפה ומצוייר . הס״ד: סֹ] במנחת כהנים כו׳ הסיד: מן במנחת מהנים כר:

ותיבת כשרה נמחק:

מן נסכים ובמנחת: ין שכן

מור כהן גדול נמי שלשה

מור כהן גדול נמי שלשה

מיר להתניתין מאחר ביתין מינה

שייך למתניתין שאחרי זאת:

מון בדו דש לכל יוו ובדי

מון נשאר מזו כדי קומץ שלא

נחער בשרות מון בדי קומץ

מער מון בדי או ביתו בדי קומץ

בשרות ואמ: או והואי את

בשרות אמ: או והואי את

בשרות אמ: או והואי את . כשרות ואם: יג) רואין את היין כאילו: ידן נדבה לוג: מו) מדות מדכתים ואות כ׳ נמחק: מו) שמן דמייתר: יו) ריבה שמנה וקשה יאמרינן בגמרא גבי . שוה ואינם יכולים לבלוע זו מזו וא״כ אמאי (ה״ל) [הו״א] שיבטלו זו את זו ן הלא אמרינן הכא דאם בלילתן שוה לא מבטלי אהדדי ויש לומר דשאני התם משום דשירים וטבל הוי מין הוי מין בשאינו מינו ובולע

כי זכי להו רחמנה. לשכה למלוח קרבנם משל הקדש לישראל הוא דעבים רפשישא ליה לתנא משל צבור מגלן. וא"ת ולילף ממלח כדלעיל דאין להשיב מלבונה ושמא יש לד אחד:

שזו בדידתה עבה. מנחת נדבה ירן ש ולוג לעשרון כדדרשי' בפ' שתי מדות (לקמן פט.) מו] כדכתיב במצורע עני ועשרון סלת בלול בשמן למנחה ולוג שמן י מין דמייתה

ליה למנחה ולוג שמן למתנדב מנחה לא יפחות מדבר הטעון לוג ומאי ניהו עשרוו ומנחת הנסכים וכהו משיח שלשה לוגין לעשרון כדמפרש בהונט': שוו בלילתה עבה ווו בלילתה רכה והז בולטות זו מזו. אע"ג דהתני פסולה דמשמע האחת נראה דשתיהן פסולות העבה והרכה מדקתני והן בולעות זו מזו ומיהו בבליעה חדא מיפסלי תרווייהו דכי בלע קומץ ממנחת נסכים מיפסיל קומן דהוה ליה ריבה שמנה ומיפסלא מנחת נסכים דהוה ליה חיסר שמנה והא דהתני פסולה ולא התני פסולות משום דכולה מתניתין בלישנא דחדא מנחה איירי ורישא נמי הכי תנן נתערב קומנה בקומן של חבירתה כשרה והוה ליה למיתני כשרות וכששתיהן בלילתן עבה או רכה אף על פי שבולעות זו מזו לא חשיב לא ריבה שמנה ולא חיסר שמנה ולא ס מפסלא: והן בודעות זו מזו. פי׳ בקונטרס הקומן בולע מן מנחת נסכים והוה ליה "! ריבה שמנה ובגמ' גבי הא דפריך לרב חסדא דאמר בתר מבטל אזלינן ממתניתין דשתי מנחות שלא נקמצו דאם יכול לקמון מזו בפני עלמה ומזו בפני עלמה כשרה והא כיון דקמיץ ליה מחדא אידך הוה ליה שיריים ולא מבטל ליה שיריים לטיבלא ופי׳ בקונטרס לי שטיבלא דלא מבטל להו לשיריים דניהוו כריבה סולתה לא מצי למיפרך לרבי חנינא דנימא מהכא דבתר מבטל אזלינן דאי בתר בטל אזליכן שיריים מי הוי טיבלא דאי נמי בתר בטל אזליכן וטיבלא מבטל לשיריים לא הוי ריבה סולתה דבטילי וכמאן דליתיה דמי ולא מייתר ליה ופירוש זה

סותר מה שפירש במשנה דמהאי טעמא לא יחשוב מי כמו ריבה שמנה ואין לפרש דמה דמיפסלן הכא לאו משום ריבה שמנה אלא משום חיסר שמנה דאדרבה לפי מה שמפרש י בגמ' גבי חרב שנתערב בבלול לא מיפסלן אלא משום ס ריבה שמנה: והן בודעות זו מזו. מין בשאינו מינו חשיב ליה בגמרא משום דאמרי׳ סלה את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו שהסולת של קומן רבה על השמן של מנחת נסכים ומבטלו ותימה דמהאי טעמא נמי ליפסול לרבי יהודה נתערב קומנה בקומץ חבירתה וזה הוא תימה לומר משום דבלילתן שוות אין זו בולעת מזו ועוד נתערב קומלה בשיריה דקתני סיפא דאם הקטיר עלתה לבעלים ופריך מינה בגמרא

מכאן

דליבטלו שיריים לקומץ ומשני ר' זירא נאמרה הקטרה בקומץ כו' למה לן האי שינויא הא אמרינן דבלילמן שוום ואין בולעוס זו מזו ^{יה]} ומאי אין קומץ מבטל קומן שייך כאן ועוד תימה ש דבגזירה שוה דר׳ זירא אליבא דרבי יהודה נמי מסקי לה ומשמע דאין הקומץ מבטל חבירו אפי׳ קומן דמנחת חוטא וקומן דמנחת נדבה אף על פי שזה חרב וזה בלול ומה שכחוב בספרים בגמ׳ גבי חרב שנחערב עם בלול מאי לאו קומץ דמנחת חוטא דאיערב בקומץ דמנחת נדבה לא גרסינן הכי אלא כספרים דגרסי דאיערב במנחת נסכים אבל שום קומן אין מבטל חבירו אפי׳ לרבי יהודה דאי משכחת חד קומן דמבטל לא תתקיים גזירה שוה והשתא מנלן לרבי יהודה דלא יבטלו זה את זה קומן דמנחת חוטא וקומן דמנחת נדבה 🗣 הא בלעי מהדדי ועוד חימה למאי דמסקינן מגזירה שוה דר׳ זירא אליבא דר׳ יהודה א״ר מנחת נסכים וקומץ נמי לא ליבטלו זה את זה ומיהו הא לאו פירכא היא דדוקא בקומץ ושיריים איכא גזירה שוה דהקטרה הקטרה אבל מנחת נסכים כולה כליל ואין כאן קומץ ושיריים: אם יש בו מראית דם כשר. לא באדמומים מעט מתכשר אלא מראית דם גמור קאמר למעוטי היכא דדיהה מראימו דהא דדם הפר מרובה על דמו של שעיר משמע דאי לאו מטעם עולין או משום מין במינו היה בטל אע"פ שאם היה דמו של פר מים היה בו מראית דם שעיר קלת: הדבר ידוע שדמו של פר מרובה על דמו של שעיר. פי' והיה לו לדמו של שעיר להיות בטל מימה דאיפכא היה כו מרחים דם טעיי קנת. דון בו ידוע שושו של שו שורות עד ובו של שעיר. פי החים ל מלו על פעל הידות לפני עדים החי הוה ליה למידק דאמרינן ביומא (דף נג:) לי שעירב דם הפר בדם השעיר וההיא דדם שנתערב במים אמרי בפ' התערובות (זכחים עמ:) ובפרק כיסוי הדם (חולין פו:) לא שנו אלא שנפלו מים לחוך דם אבל דם לחוך מים ראשון באשן באשר בעל והילכך האי דם הפר היה לו להבעל ראשון ראשון בדם השעיר ואפי' מאן דלים ליה ראשון ראשון בעל בפ' בתרא דמסכת ע"ז (דף עג.) הכא מודה משום דהוה ליה נראה ונדחה וייע דלא אמרינן ראשון ראשון בטל כשמערה בשפע הרבה ביחד כמו שמחלק בפרק בחרא דמסכת ע"ז (שם) בין חבית דנפיש עמודיה ללרלור קטן דלא נפיש עמודיה ואפילו מאן דאית ליה ראשון ראשון בטל בחבית ביותר מפי חבית היה מודה דלא בטל 🗜:

שהרי בטל את שמנה קומץ העבה דלא הוי מינו כדפי׳ וא״ת כיון שהוא מתבטל בקומץ העבה א״כ העבה [אמאי] פסולה משום קומץ [יתר] ומשמע דעיקר פסולה משום קומץ תני לה מדקתני נתערב קומצה וכן פ"ה והא בטיל ליה ופי׳ הר"מ דודאי נהי דבטיל היינו דוקא לחסר את הרכה ממה שנפלט ממנה שהרי ןבלע] העבה ובטלי הרכה אבל וראי אינו בטל למיהוי כמאן דליתא כלל אלא כאשר יקא יוסו אוז זה במונה מכנים במבונה כה. (ב.ב.) הבברים במבונה במונה לקמן. תו״ח: יוז) ומאי אין קומץ מבטל קומץ. גליון

מכאו

דוכי להו משום דאית להו לשכה כלומר שהם נתנו השקלים בלשכה שמהן נקנה המלח אבל כהנים שאין חייבין לשקול לא להכי אינטריך תנאה: חדתי. לר' אלעזר בן שמוע בעינן חדתי: הכא נמי בחדתי.

> עז של ברזל נותנין עליו להכבידו: עיום דקורקסם. קורקסם נסר גדול מלא יתידות: דדיישי ו] דישא. שנותנין אותו על התבואה והושריו בו שוורים ומושכיו אותו ונידושת התבואה: מאי קרא. מוריגים ללורך דישה דכתיב מורג וכתיב תדוש: סרוז. יפה ו ומלמיד: בותני במנחת כהנים ה] כשרה. שהרי כולו כליל כמותו: ר' יהודה אומר. אם נתערב הקומן במנחת נסכים מן ומנחת כהן משיח פסולה לפי שהקומן דמנחת נדבת ישראל בלילתו עבה לוג לעשרוו ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים בלילתן רכה שלשה לוגין לעשרון דכתיב במנחת נסכים ה)בלול ברביעית ההין שמן י] ויליף חביתין מינה שלשה לוגין לעשרון בפ׳ התכלת (לקתן נא.): והן בולעות זו מזו. הקומץ בולע ממנחת נסכים והוה ליה ריבה שמנה ומנחת נסכים נמי פסולה דהוה ליה חיסר שמנה. והאי דקתני פסולה ולא קתני פסולות משום דכולה מתניתין בלישנא דחדא מנחה איירי ורישא נמי הכי תנא נתערב קומנה בקומץ חבירתה כשרה והוה ליה למיתני כשרות: יא] וואם יכול לקמוץ מוו בפני עלמה. שנפלה יבן זו בלד זו ונשאר מזו כדי קומן שלא נתערב כשרות ואם לאו פסולות דאמר בתורת כהניםי) מסלתה ולא מסלת חבירתה: לא יקטיר. אפי׳ כל המעורבת דאין לא מצי קמין שני קומצים דדלמא בכל קומן וקומן יש מזה שנתערב וליכא קומן שלם חולו מחמת מנחה: ואם הקטיר. כל המעורבת היא לא עלתה לבעלים דהא לא נקמצה ואין מנחת נדבה נתרת בלא קמינה:

כולה משום דשירים אסורין להקטיר דכתיב לא תקטירו ממנו אשה לה' (ויקרא ב) כל שממנו לאשים הרי הוא בבל תקטירו: גבו' דם. דקדשים: כשר. לזריקה: נחערב ביין. שהוא אדום: רואין יג] אותו כאילו הוא מים. ואם היה מים והיה מראית הדם ניכר ביניהם כשר: בדם הבהמה. של חולין: רואין אוחו. את של חולין: אין דם מבעל דם. וכשר: הדבר ידוע כו'. אפילו הכי ליה אכתי נמי דם שעיר ואף על פי שנתערב בו דם הפר כדאמרינן במסכת יומא (דף נג:) עירה דם הפר לתוך דם השעיר: מכאן

הקטרה מצוה אלא בקומץ ומקמץ נמי נתערב קומלה בשיריה. לא יקטיר את

ו) מכאן עד סוף המשנה שייך לדף כג., ז) [ויקרא פרשה ט], מ) נ"א מכל וגי' ל"ק מחדא. שעדיין לא נשתמש בהן ארונה: עיוא. ל"ק, ט) לוג. ל"ק, י) דמייתר. ל"ק, כ) מיפסלא וחימה דהכא פיי בקונטרס כו' והדי"ח וכ"ה פי' בקונטרס כו' והדי"ח וכ"ה בס"י. ז"ק, מ) מהא שטיבלא. ז"ק, מ) נמי ריבה. ז"ק, () בס"א: שאפרש (לקמן כג. נ) בס״ח: שחפרש (נקמן כג ד״ה חרב), ס) ריבה שמני ובגמרא חשיב ליה מין בשאינ מינו ומשום דאמרינן כו' הד"א וכ"ה בס"י. ל"ק, ע) דגזירה. ל"ק, פ) דהא. ל"ק, ל) שעירה ל"ק, פ) דהת. נ"ק, ש ב-דם הפר לתוך דם השעיר. ל"ק, דם הפר לתוך דם השעיר. ל"ק, ל) וועי' מוס' יומל מ: ד' רה ומום' זכחים עו: ד"ה

תורה אור השלם

 וְעֶרְכוּ בְּנֵי אַהָרֹן
 הַכְּהַנִים אַת הַנְּתָחִים את הָראש וְאֶת הַפְּדֶר עַל הָעַצִים אַשֶּׁר עַל הָאַשׁ הָעַצִים אַשֶּׁר עַל הָאַשׁ אשר על המובח:

ויקרא א ח ייקרא א ח. 1. ויאמר אַרונָה אַל דּוד. ויאמר אַרוְנָה אָל הַּוֹר יַּקָח וְיִעלוֹ אָרנִי הַמּלְךְ הַטוֹב בְּעִינִיוֹ רְאַה הַבְּקֶר לְעלְה וְהַמּרֹגִים וּכְלי הַבְּקֶר לְעצִים: שמואל ב כד כב גַּה הַבָּה שְמְתִיךְ לְמוֹרָג הַרְצִין חָדְשׁ בַּעל פִּיפִיוֹת חָרִצן חָדְשׁ בַעל פִיפִיוֹת תדוש הרים ותדק וגבעות בַּמֹץ תַשִּׁים:

ישעיהו מא טו ישעיהו מא טו 4. וְיְצָא אֶל הַמִּוְבָּחַ אשֶׁר לְפָנִי יְיִ וְרַפֶּר עלְיו וְלְקַח מִדְם הַפְּר וִמִדְם הַשְּׁעִיר וְנָתַן עַל קַרְנוֹת הַמִּוְבַּח סְבָיב: וויקרא טו יח

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה לא יקטיר וכו' קומן שלם ממנחה אחת הס"ד ואח"כ מ"ה ואם וכו' המעורבת הס"ד ואח"כ מ"ה לא עלתה ותיבת היא נמחק:

מוסף רש"י

מטה של טרבל. כן נקרא נמסכת פרה (זבחים קמז:). עיזא דקורקסא. כמין עו ן ויש בו יתידות וגם עשוי חרילים של ען חדים. חריצים ומוליכו ומביחו תריכים ותוכיכו ותכינו על הקשים של דישה לחחר שנידושה ומתחתכין ונעשין תבן (שם) דף גדול ועב מחוד נכנסו בדייש ו**התכואה נחבטת** (עבודה זר אם היה דם שנתערב כאן ניכר במים הללו כשר לזריקה . (זבחים שם)**. או בדם חיה.** (תבחים שם). או בדב חדה. ממע דסממל חולין (חודים) שם), רואדן אורוג. של חולין שם), רואדן אורוג. של חולין לסילים יחל מים ולומדין לותו ולשים שם), רואדן אורוג. לדם ספעל באילו הוא באילו הוא מים. לם סיס דם הכשל יניכל בו כשל (חודין ושו). אין די מבטל דה, דעון ומידין ושו). אין די מבטל דה, דעון מידיו דם מבטל דם. דמין נמינו לא נטיל ואפילו טיפה למוך

ים שם וכעי"ז שם לה.). מדם הפר ומדם השעיר. ונתן על קרנות וגו' וקסבר דמערב פר ושעיר של כלי גדול כשר לזריקה (זבחי יום הכיפורים ביחד כשמוה על קרנות מובח הפנימי, הדבר ידוע שדם הפר מרובה מדם השעיר ואפילו הכי מיקרי דם השעיר ומהנים זכיקתו (תמורה ה:).

ראומר ר״י דודאי לא כלעי מיהו בטלי אהדדי אי לאו טעמא דר׳ זירא והקשה הר״מ לדברי ר׳ זירא רכה בעבה אמאי בטלה נאמר הקטרה בקומץ ונאמר